

Bán Tôi 20 Ngàn Niềm Vui

Ba ngày nay mệt và ho nhiều nên giờ trưa ngày 28 tết, tôi dạo bộ ra tiệm thuốc tây gần bệnh viện để mua thuốc ho ngậm cho đỡ rất họng. Khi đang soạn tiền chuẩn bị trả cho hai hộp tyrotab, tôi nghe giọng một người phụ nữ:

- Chị ơi, con em nó sốt quá, chị bán cho em hai ngày thuốc sốt.

Tôi giật mình và hy vọng chị bán thuốc sẽ từ chối bán thuốc mà khuyên vào BV để khám. Nhưng ...

- Có ho không?"

- Dạ có"

- Có sổ mũi không ?

- Dạ có.

- Có tiêu chảy không?

- Hôm nay đi ra bọ 4 lần rồi.

- Còn gì nữa không?

- Dạ bé mệt nhiều nên chị cho thuốc gì mạnh mạnh chút nha chị.

Cứ mỗi câu trả lời của người mẹ bán vé số là một loại thuốc được lấy ra bỏ vào bịch. Tôi ngó sang toàn là kháng sinh, kháng viêm và có cả Smecta cầm tiêu chảy... Thực sự tôi kinh hãi quá. Không một động tác khám, cũng không vạch khăn ra xem đứa bé thế nào. Chỉ hỏi, hỏi và lấy thuốc. Mấy chuyện này nó làm mình khó chịu, ráng đứng lại vờ như đang nhắn tin điện thoại, tôi thấy đứa bé đừ nhiều, vẻ mặt mệt mỏi lắm.

Tổng cộng gói thuốc cho bé là 117 ngàn đồng. Tôi đợi chị xách bịch thuốc ra một góc vỉa hè đang ngồi soạn thuốc cho bé uống. Tôi lại gần. Chị thấy tôi, giờ cọc vé số lên.

- Mua giúp chị tờ vé số đi em trai.

Tôi cười và nói:

- Em sẽ mua cho chị. Em có ông anh là bác sĩ ở bên kia. Giờ chị qua đó đi, em nói anh em chụp cho bé một tấm phim phổi rồi chị trả em một tờ vé số chịu không?

Chị thoáng lúng túng. Tôi biết rõ chị lúng túng không phải vì tôi xa lạ, từ sâu trong mắt chị, tôi thấy chị lúng túng như kiểu lần đầu tiên gặp việc như vậy.

- Ở đâu em?

- Bên kia đường, chị thấy chữ Khu Khám Bệnh không? Qua đó chụp một phát cho chắc chứ em sợ bé chị nó bệnh đó. Đùng cho uống gói thuốc này vội. Lát anh em xem phim rồi kê toa cho.

Chị và tôi quay lại, tôi vốn quen thân với ông anh cử nhân chụp phim phổi, hai anh em hay cà phê sáng nên anh rất cởi mở giúp tôi chụp cho bé ba phim ngực thẳng - ngực nghiêng và cột sốt. Sau đó nhờ anh điều dưỡng lấy một ống máu xét nghiệm dịch vụ trả kết quả ngay. Xong tôi dẫn chị qua nơi tôi khám. Khi tôi mặc áo blouse vào, tôi thấy chị lúng túng thật sự, trung trung mắt nhìn tôi, còn cô bé cứ ngủ ngon trên đôi vai chị.

Tôi chẳng biết vì sao mình lại nói dối chị, nhưng lúc đó, tôi nói tôi là bác sĩ sợ chị không tin. Bác sĩ gì lại đi mua thuốc tây? Khám hết toàn diện cho bé. Kết hợp với xét nghiệm máu, phim XQ, bé hoàn toàn bình thường. May mắn chỉ là sốt + tiêu chảy do siêu vi. Tôi giải thích và đề nghị chị ra đổi bịch thuốc chị đang giữ cho bé bằng đơn thuốc của tôi. Và chị đồng ý.

Tất cả kháng sinh tôi bỏ ra vì tôi nghĩ nó chưa cần thiết. Thêm 1 ít thuốc bổ dạng sirop cho con, chưa hết 60 ngàn. Xong xuôi. Chị đứng dậy cảm ơn tôi rồi rít mà mắt thì chăm chăm xuống sàn nhà, không ngẩng lên.

Tôi nói:

- Giờ trả tôi một tờ vé số tiền công.

Chị nói:

- Em đưa bác hai tờ luôn.

Chưa kịp từ chối chị đã bỏ đi. Để lại hai tờ vé số trên bàn.

Anh cử nhân X quang nhìn tôi cười.

Anh điều dưỡng cũng nhìn tôi cười.

Còn tôi nhìn hai mẹ con chị đi tất tả mà tôi cười...

Cảm ơn chị đã bán cho tôi 20 ngàn niềm vui, 20 ngàn niềm tự hào là người Sài Gòn.

Nguyễn Thanh Sang